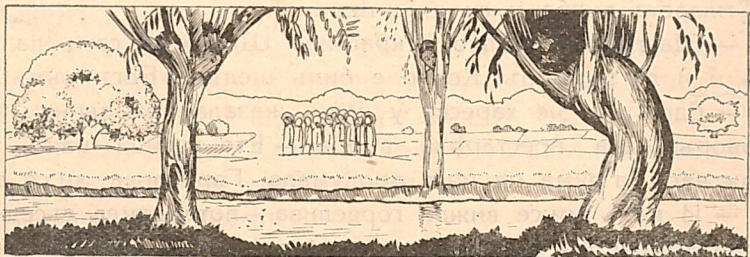

Но младата върба не искала и да чуе. Тя продължила:

— Вие кажете къде е справедливостта. Виждате ли онзи човѣкъ съ сандалитѣ и свѣтлото като на Богъ лице, следъ когото вървятъ дванадесетъ боси мъже? Той бѣше тръгналъ къмъ мене. Но щомъ видѣ орѣха въ съседната градина, подмина ме и отиде да си почине подъ него. Разбрахъ: той не хареса моята

сѣнка. О, ако знаете какъ ме оскѣрби това! Ако Богъ бѣше справедливъ, той щеше и намъ да даде хубави листа. А то — копривата що расте въ коренитѣ ни, има много по-хубави листа — едри и красиви. А погледнете стѣблото ѝ! Заслужава ли то тия листа? Богомолката казва, че грѣша. Но нали вижда подбела на който седи. Той даже стѣбло нѣма, а листата му сж голѣми колкото слънцето. А вижте нашитѣ за нищо не нужни листа. Тѣ даже една прилична сѣнка не могатъ да хвърлятъ... Вие виждате ония ябълки, круши и череши и знаете колко грижи полага нашиятъ старъ стопанинъ за тѣхъ. Напролѣтъ внимателно ги чисти отъ гжсеници; на есень внимателно ги обира, а презъ зимата заравя стѣблата имъ, за да не измръзнатъ. Кога сме виждали ние толкова грижи? И защо? — Защото Богъ е билъ несправедливъ. Не стига, че ни е лишилъ отъ хубави листа, но и никакъвъ плодъ не ни е далъ. Друго-яче щѣха да гледатъ хората на насъ, ако давахме плодове. Щѣха да ни почитатъ. А то — дава ни напролѣтъ едни цвѣтове, които служатъ само, за да изпочупятъ децата клонетѣ ни. Не, несправедливъ е билъ Богъ къмъ насъ!

Старитѣ върби нищо не казали. Само поклатели тжно глава. А богомолката направила още една молитва за грѣшната върба и си отишла.

* * *

Когато на другата сутринъ върбата се събудила, почувствувала, че нѣщо много ѝ тежи. Помжчила да раздвижи клонетѣ си — не могла.